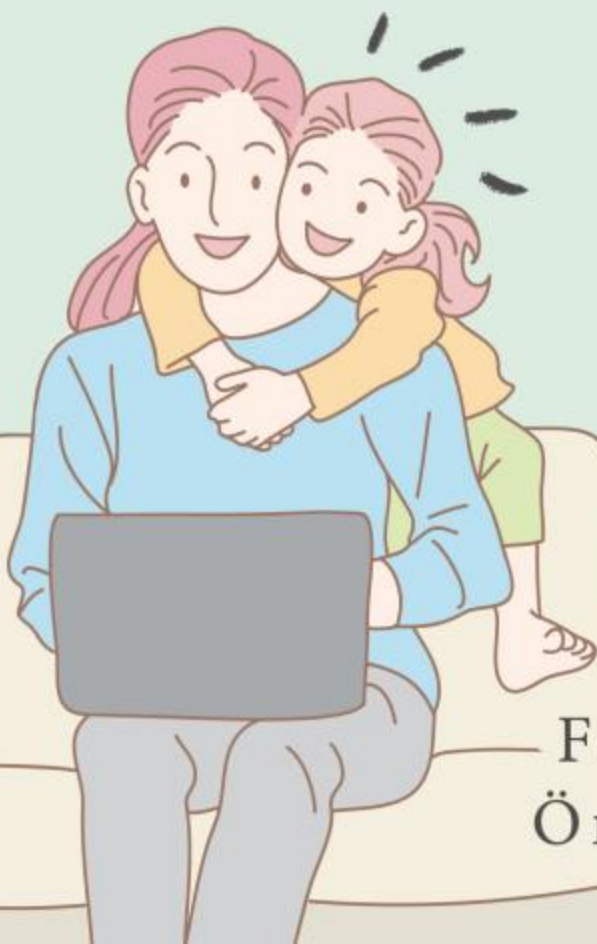

internet
çağında
pozitif
ebeveynlik

6. BASKI

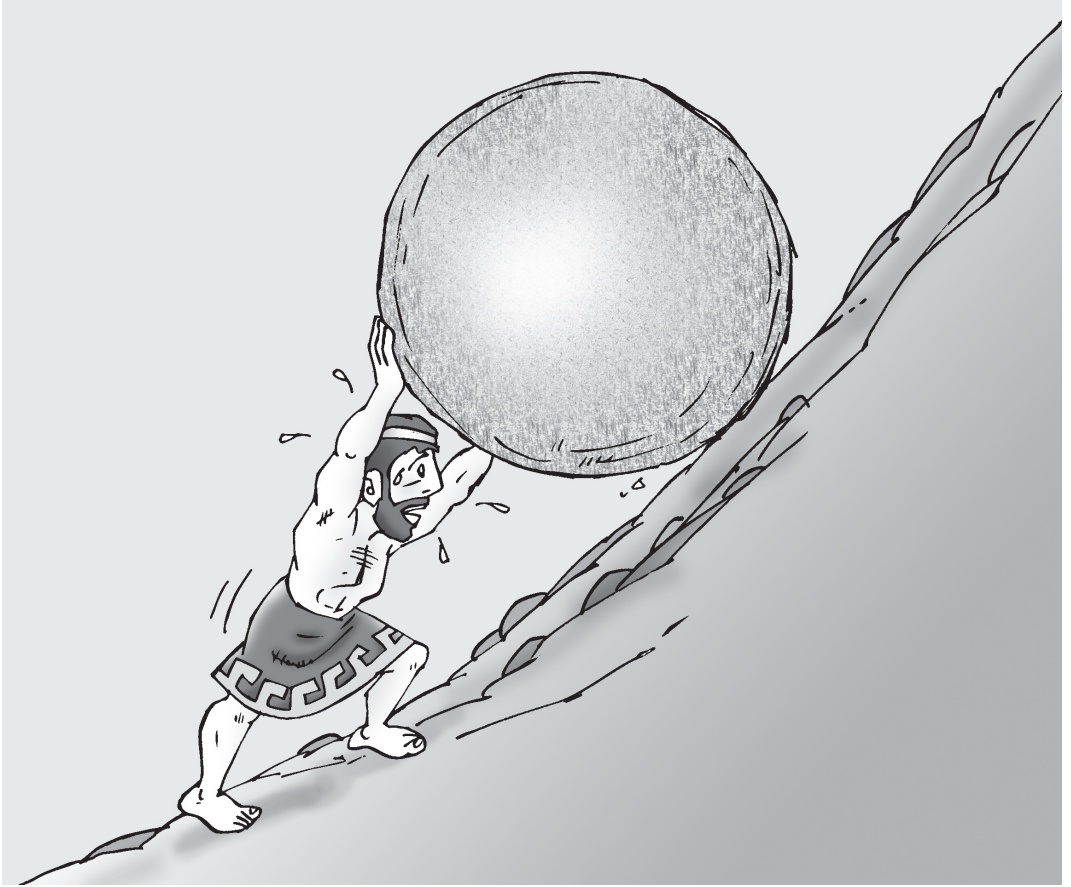
Dr.
Faruk
Öndağ

İNTERNET ÇAĞINDA POZİTİF EBEVEYNLİK

Dr. Faruk Öndağ

EMBESİL

SİSYPHOS'UN LANETİ

Hamdım, piştim, yandım.

H. Mevlana

Avrupa başkentlerinden herhangi birinde akşamüstü yorğun argın işlerinden evlerine dönen insanlar birbirlerinin gözlerine şöyle bir bakar ve birbirlerine "Üzerimizde Sisypnos'un laneti var, yapılacak bir şey yok, hayat denilen bu çileli yolda düşe kalka gideceğiz" derler. Yani bu dünyada huzur, mutluluk yok, bütün insanoğlu Sisypnos'un laneti ile lanetlenmiştir, derler.

Bu durumda ilk akla gelen "Kim bu Sisypnos kardeşim ve neden onun günahına bütün insanlar ortak olsun ki?" sorusudur. Sisypnos Yunan mitolojisindeki küçük tanrılardan birisidir. Olimpos dağında büyük tanrılar dünyayı ve yaşamı var ederken her bir küçük tanrıya da yeni bir şehir kurma görevi verirler. Çalışkan tanrı Sisypnos'un şansına ise Korint şehri düşer. İşini çok ciddiye alan Sisypnos kolları sıvar, bütün marifetlerini sergileyerek olağanüstü güzellikte bir şehir yapar. Başına geleceklerden habersiz hamarat Sisypnos bununla da kalmaz ve yeni şehrinin sakinleri için yani insanlar için onların yaratılışlarına da uygun harikulade kanunlar yapar. Böylelikle

bu yeni şehirde itiş kakış olmaksızın kimse kimsenin hakkını yemedi mutlu mesut bir hayat başlar.

Olayları yukarıdan seyreden tanrılar Sisypnos'a fena bozulurlar. Onlar yeryüzünde kaos ve kargaşa görmek istemektedirler. Büyük bir gazapla onu haddini aşmakla suçlarlar. Suçu çok büyük olan zavallı Sisypnos'un cezası da en az bu büyüklükte olacaktır. Haddini bilmez günahkâr Sisypnos cehennem en dibine gönderilir. Ancak bu ceza bile tanrıların öfkelerini yatıştırılmaz. Zavallı Sisypnos cehennemde çok yüksek bir tepenin dibindedir ve günahkâr omuzlarına devasa bir kaya kütlesi yerleştirilir. Cezası gereği omuzlarındaki bu koca kayayı tepenin zirvesine çıkarması gerekmektedir. Günahkâr Sisypnos omzunda kaya omuz, kol, sırt kaslarını patlatırcasına zorlayarak dik rampaya tırmanır. Kan ter içerisinde bin bir mücadele sonrası tam kayayı yerine koyacak, eyvah! Kaya paldır küldür tekrar rampanın dibine yuvarlanır. Lanetli Sisypnos mecburen sıfırdan tekrar o korkunç kayayı omuzlar ve her şey en baştan tekrar başlar.

Cehennem dibindeki bu korkunç döngü sonsuza dek sürecektir. Ve inanışa göre insanoglu da yeryüzünde bu lanetten payına düşeni almıştır. İşte dostlar Hıristiyanlık öncesi Batı kültürünün temeli bu antik Yunan mitolojisine dayanır ve her Avrupalı entelektüel zaman zaman dost meclislerinde insanın yeryüzünde mutluluk peşinde koşup da bir türlü mutluluğu yakalayamamasını Sisypnos'un lanetine bağlar.

Mutluluk

Ülkemiz psikiyatrisinin duayenlerinden Prof. Dr. Özcan Köknel hocamın deyimi ile "insanın bu dünyada yaptığı her hareketin arkasında mutlu olma hedefi vardır." Mutlu olmak için sınavlara girilip iyi bir kariyer yapılır, mutlu olmak için

evlenilir, ev, araba, yazlık, telefon, yeni elbise, saat, kitap alınır. İnsanoğlu mutlu olmak için çırpındıkça önüne yeni kayalar ve tırmanacak yeni tepeler çıkar. Uğraşa didine mutlu olacağı umuduyla 2+1 bir ev alır, ama kesmez bir süre sonra yine mutlu olacağım diye 3+1 ev peşine düşer, onu da alırsa bu sefer 4+1 ya da dubleks ev peşine düşer. Ve zavallı insanın ömrü çeşit çeşit kayaları bin bir farklı tepeye çıkarma telaşı içinde geçip gider. Aslında bu yaşlı dünyamızda olan biten her şey bir parça mutluluk ve huzur adına olup bitmektedir.

Amerika'da son yıllarda aykırı bir akım ortaya çıktı. Kapitalizmin oyunlarından bunalan bir kısım akıllı zevat sıra dışı bir sisteme başvurdu. Bu sisteme göre mal mülk mutluluk falan getirmiyor, dahası insanı daha çok çaresiz bırakıyor ve yoruyor. Bu adamlar hayat yolunda mutluluk için yürürken omuzlarındaki ağırlıklardan kurtulmayı hedefliyorlar ve o nedenle olabildiğince az eşya ile yaşıyorlar. Hatta bu anlamda aralarında gruplaşmalar bile olmuş ve insanların bir kısmı yaşamlarını sadece beş yüz eşya ile geçirirken diğer çok daha radikal olan grup eşya sayısını üç yüze kadar indirmiş bulunuyor. Üç yüz eşya derken yanlış anlama olmasın dört çorap, üç ayakkabı, yirmi kitap, dört kalem, iki çekyat vs. Yani anlayacağınız bu arkadaşlar epeyce bir yükten sıyrılıyorlar, eşyalarını azaltabildike çok daha özgür olduklarını hissediyorlar.

İşin garip tarafı yapılan araştırmalar bu akımı destekler nitelikte. Şöyle ki; insanlar yeni eşyalar almaktansa eşya yerine hizmet satın almaktan daha çok hoşlanıyorlar ve mutlu oluyorlar. Yeni bir ceket ya da saatin yerine alınana bir tiyatro bileti ya da alınan bir yoga dersi onları çok daha mutlu ediyor.

İşte tam bu noktada, Doç.Dr. Erol Erçağ bu akımı desteklercesine şu anki ekonomik seviyemizin ve hayat şartlarımızın yükselmesine rağmen çok daha mutsuz olmamızı tuzağa düşmüş bir maymun benzetmesi ile bakın ne kadar nefis açıklıyor:

Asya'da maymun avlamak için kullanılan bir çeşit tuzak vardır: Bir Hindistan cevizi oyulur ve iple bir ağaca veya yerdeki bir kazığa bağlanır. Hindistan cevizinin altına ince bir yarık açılır ve oradan içine tatlı bir yiyecek konulur. Bu yarık sadece maymunun elini açıkken sokacağı büyüklüktedir. Yumruk yaptığında elini dışarı çıkaramaz. Maymun tatlının kokusunu alır, yiyeceği almak için elini içeri sokar, ama yiyecek elindeyken elini çıkarması olanaksızdır. Sıkıca yumruk yapılmış el bu yarıktan dışarı çıkamaz. Avcılar geldiğinde maymun çılgına döner, ama kaçamaz. Aslında bu maymunu tutsak eden hiçbir şey yoktur. Onu sadece kendi bağımlılığının gücü tutsak eder. Yapması gereken tek şey, elini açıp yiyeceği bırakmasıdır. Ama zihninde açgözlüğü o kadar güçlüdür ki bu tuzaktan kurtulan maymun çok nadir görülür.

Bizleri de tuzağa düşüren ve orada kalmamıza neden olan şey, arzularımız ve zihnimizde onlara bağımlı olmamızdır. Tüm yapmamız gereken elimizi açıp benliğimizi, bağımlı olduğumuz şeyleri serbest bırakmak ve dolayısıyla özgür olmaktır! Bu örnekle benzeştirirsek, sahip olduğumuzu düşündüğü-

müz her şeyin bizim için birer tuzak olduğunu fark etmediğimizi düşünüyorum.

Ailelerimiz küçüldüğü halde daha büyük evlerde oturma isteğimiz, herkesin gücü yettiğince son model araba alma arzusu, altı ayda bir değiştirilen akıllı telefonlar, dolaplarımızda yığınla elbiseler, yazlık hayalleri, LCD televizyonlar vs...

Evet dostlar, anlaşılan o ki korkunç bir açlıkla mala mülke saldırarak kendi ellerimizle kendi paramızla kendimizi mutsuzluğa mahkum ediyoruz. Doğru söze ne denir ki?

Hayatı Anlamlı Kılmak

Aslında İslam, Hıristiyanlık, Budizm ya da Yahudilik, hemen hemen yeryüzündeki her inanç insanın yeryüzündeki macerasını anlamlandırmaya çalışmıştır. Yaşanması gereken imtihanlarla dolu zorlu bir hayat vardır. Yine bu imtihanın doğruları ve yanlışları vardır. En sonunda da bu imtihanı başarı ile geçenler için cennet, başarısız olanlar için ise cehennem olacaktır.

Bizim kültürümüzde, inancımızda tablo çok daha ihtişamlıdır. Şöyle ki, dünya fani bir handır ve insanoğlu bu fani dünyaya sınanmak için gelmiştir. Kendini Mevlana yoluna adanmış cennetmekân dedem icazetli son Mesnevihan, emekli albay, Türkiye'nin ilk Yunan mitolojisi uzmanlarından Şefik Can özel sohbetlerimizde insanoğlunun yeryüzündeki macerasını şöyle anlatırdı;

İnsanlar ruhlar âleminde (kalu bela) hep beraber yaratıldılar. Sonra her bir ruh yeryüzüne inmek için kendi sırasını bekler, bu bekleyiş bazen birkaç yüzyıl bazen de birkaç bin yıl sürebilir. Kendi sırası geldiğinde nasibine hangi elbise düşmüş ise o elbiseyi (bedeni) giyerek dünya

denilen gurbethaneye, çilehaneye yine kendilerine tahsis edilen coğrafyaya indirilirler.

Bazı ruhlar kapkara bir elbise giyip soluğu sınavını vereceği Afrika'da alırken, bazılarının nasibine beyaz, bazısına esmer elbiseler düşer. Yeryüzü geçici bir misafirhanedir ve burada insanlar kopup geldikleri Yaratıcı'nın yanını yani asıl sevgiyi, asıl aşkı ararlar, onu özlerler. Dolayısı ile yeryüzü insanın deliler gibi mutlu olabileceği, kusursuz bir hayat sürebileceği bir yer değil, geçici bir misafirhanedir. Bu misafirhanede insanların sınanması ve acılarıyla pişmesi gerekir ve o nedenle yeryüzü pek çok bela ve musibet barındırır. İnsanoğlu bunu böylece bilmeli ve hayatında bir takım zorluklarla, tersliklerle karşılaştıklarında üzülmüş, perişan olmamalı, şaşırmmamalı, elinden geldiğince sabretmeli ve Yaratıcı'nın da yardımını umut ederek elinden gelen tüm çabayı harcamalıdır.

Tasavvufta ney insanı temsil eder ve neyin hikâyesi aslında insanın hikâyesidir.

Hazreti Mevlana, Mesnevi'sine neyin hikâyesi ile başlar;

"Dinle bu Ney'i, nasıl şikâyet ediyor, ayrılıkları nasıl anlatıyor? Beni kamışlıktan kestiklerinden beri feryadımdan erkek kadın herkes ağlayıp inledi. Ayrılıktan parça parça olmuş kalp isterim ki, iştiyak derdini açayım."

Aslından uzak düşen kişi yine kavuşma zamanını arar. Ney, aslından ayrılışın acısını çekmektedir.

"Ney" dediğimiz kamış, sazlıktan kesilen dallardan yapılan bir müzik aletidir. Boğum boğumdur. Sazlıktan uygun kamışı keser kuruturlar. Sonra ortasını deler, içindekileri çıkarırlar. Ağzına bir şekil verirler. Üflenince havanın belirli mesafelerde içinde dalgalanmasıyla çeşitli sesler çıkarır. Bu seslerle

dile gelen kelimeler “Beni sazlıktan kopardıkları, asıl vatanımdan ayırdıkları zamandan beri böyle feryat, Şikâyet ediyorum. Feryatlarımdan herkes üzülyüyor.” der. İnsanlar neyi dinlerken duygulanır, ağlar.

Mevlana neyi ve ney sesini böyle sembolize ediyor. Bunu nereye bağlıyor? Verilmek istenen mesaj Őudur: “Ey insanoğlu! Senin de vatanın, senin de özün var. O kimliğini ara. O kimliğine dön. Sazlıktan koparılmıŐ olan bu ney, yanık yanık Şikâyet ediyor, özünü özlüyor. Bu kadar hasreti var vatanına. Sen nasıl insansın, sende asıl vatanına karŐı bir özlem yok mu? Sende aŐk yok mu? Sen aslına kavuŐmak istemez misin? Ney bile istiyor da kamış iken, sen bu kavuŐmayı niye istemiyorsun ey insanoğlu? Özünü ara, aslını ara, aslını bulmaya, aslına kavuŐmaya çalıŐ.”

Ve muazzam final; mutluluğu uzak doğu felsefelerinde, sulandırılmıŐ kiŐisel geliŐim kitaplarında arayan yeryüzünde mutsuz olup acı çekerek dolaşan gönüllere Hz. Mevlana Şu öğüdü veriyor;

“Bir can var canında o canı ara!

Beden dağındaki o gizli mücevheri ara!

Ey yürüyüp giden dost! Bütün gücünle ara!

Ama dıŐarıda değil kendi içinde ara!”

Bu yaklaŐıma göre yeni ev, araba, akıllı telefon, büyük ekran televizyon ve daha başka nesnelere alarak mutlu olabileceğini sanmak beyhude bir uĐraŐtır. Tüm bu çabalar sadece beden elbisemizin doyumuna yönelik uĐraŐlardır. Oysa ruhunuzu doyurmadan mutlu olma Őansınız yoktur.

Gerçekten uzun meslek hayatım boyunca pek çok kez ülkenin en zengin iŐadamlarının çocukları ile çalıŐtım ve maalesef o iŐadamlarından bazılarının onca devasa mal varlığının ortasında, aklınızı alamayacağı banka hesaplarına sahipken,

kasalarında yüzlerce kilo altınları olmasına rağmen aç ve açıkta olduklarını gördüm, kendilerini çok fakir hissettiklerine biz-zat şahit oldum.

Kendi kültürümüzde, medeniyetimizde derine indiğinizde kafası çalışan her insana olağanüstü keyif veren, onları âdeta zevkten sarhoş eden bir sistematiğe karşılıyorsunuz. Bu sistematiğe, bu davranış kalıbında bazılarının zannettiği gibi miskin, kaderci bir tembellik yoktur. Tam tersine bu medeniyetin çocukları çok daha dinamiktir, göğüslerinde her türlü güçlüğün karşısında pes etmeyen, asla vazgeçmeyen, sonuna kadar mücadele eden yenilmez bir arma da bulunmaktadır. Bu medeniyetin çocukları hedeflerine ulaşmak doyurucu bir çalışma sergilerler ve dolayısıyla hedeflerine büyük olasılıkla zaten ulaşırlar. Ama o kadar mücadeleye, çalışmaya rağmen o iş başarı ile sonlanmamışsa bu sefer “kırılıp dökülüp depresyonlara girmektense olanda hayır vardır” tevekkülü ile hayatına ve mücadelesine kaldığı yerden kazasız belasız, hasarsız bir şekilde devam ederler.

O vazifesini yapmakla sorumlu olduğuna inanır; son sözü söylemekle değil. Bu dünyada “mükemmelliğin” olamayacağını ve Süperman’ın sadece bir film karakteri olduğunu bilir. Bir başka deyişle haddini bilir, gereksiz yere kendini hırpalamaz. Hani haciyatmaz oyuncakları vardır, oyuncakları itersiniz, çekersiniz, atarsınız ama bir türlü deviremezsiniz. O oyuncak şöyle bir sallandıktan sonra yine dimdik ayakta durur. İşte aslında bizim medeniyetimizle yoğrulmuş sıradan bir erkeği veya kadını hayatın zorlukları, terslikleri, musibetler yıkmaz. O akıllıdır; yaşadığı bir olay karşısında kuklaya değil, kuklacıya bakar.

Evet, bu noktada son söz: Hıristiyan, Müslüman ya da Budist olabilirsiniz, hangi inanca sahip olursanız olun bu dünya gül-

lük gülistanlık, her Şeyin yolunda gittiği, adalet ve eŐitliĐin olduğu bir yer değildir.

nceki yıllara oranla yaŐam standartlarımız olağanüstü arttı. Herkesin altında arabası, sofrasında zengin yiyecek eŐitleri var. Ancak çok daha mutsuzuz. Çaresizlikten psikologlara, psikiyatristlere baŐvurular da arttı. Gerginlik, yorgunluk, tahammülsüzlük had safhada... nemine binaen reçete niyetine yine burada tevekkülün altını çizmemiz, hakkını vermemiz gerekiyor dostlar. Bakın hayata gözlerini yumarken geride hoŐ bir seda bırakan, adını hayırla andığımız müthiş dava adamı Dr. Mazhar zmen senelerin tecrübesi ile bu konuya son noktayı nasıl koyuyor: "Tevekkül, aklın sigortasıdır."

İŐler yolunda gitmedi mi? Onca çalışmaya, emeğe rağmen o iş olmadı mı? Başarısız olabilirsin, insanlar seni kırıp incitebilir; olabilir, hayat bu. Mazhar hocamızın dediği gibi çok sıkıŐtıĐın bunaldığın anda tevekkül et ve akıl, ruh, beden sağlığını koru.

ASLAN İLE CEYLANIN MÜCADELESİ

*Kazananların alın teri ve gözyaşı ile yıkanmış madalyaları,
kaybedenlerin ise bin türlü mazereti vardır.*

Dr. Faruk Öndağ

Seminerlerimde öğrencilerimle paylaşmayı sevdiğim bir buçuk dakikalık bir film vardır. Filmde bir ceylan çılgınca bir müzik eşliğinde ormanın içinde deliler gibi koşmaktadır. Tepeler, çalılıklar, ağaçlar delice bir hızla aşılır ve bu çılgın koşu altında iki aslanın uyuduğu kocaman bir ağaca zavallı ceylanın kafasını çarpması ile son bulur. Kafasını çarpan ceylan tembel tembel esneyen aslanların önüne ögle yemeği olarak uzanıverir. Bu sahne salonda öğrenciler arasında müthiş bir kahkaha tufanının kopmasına neden olur. Çocuklar şaşkınlıkla açılmış gözleri ile bu sıra dışı sona gülerler. Hazır film çocukları mesaj almak için müthiş bir kıvama sokmuşken öğrencilere şu soru yöneltilir:

“Çocuklar, böylesi bir olay gerçek hayatta olur mu? Yani bir ceylan deli gibi koşup en büyük korkusu olan aslanların bulunduğu ağaca kafasını vurur mu?”

Bu tuhaf soru genellikle çocukların kafasını biraz karıştırır ve konuyu düşünmek zorunda kalırlar. Salonda önce müthiş bir sessizlik oluşur ve sonrasında cesaretini toplayabilen öğrencilerden sesler yükselir. Kimi "olur" der, kimisi ise "gerçek hayatta böyle bir şeyin olamayacağını" söyler. Ardından öğrenciler cevabı almak üzere büyük bir merakla bana bakarlar.

Onlara ceylanın kendini savunmakla ilgili müthiş donanımlara sahip olduğunu tek tek anlatırım. Öncelikle inanılmaz hassas burnu aracılığıyla onlarca metre çapındaki alanı tarayıp tatlı suların, besleyici lezzetli bitkilerin, tehdit edici yırtıcı hayvanların koordinatlarını belirlediğini anlatırım. Sonra yine radar gibi hassas kulakları aracılığıyla en ufak bir sesi bile kaçırmadığını ve son olarak da kuvvetli bacakları aracılığıyla hızla koşarken yapabildiği manevralar sayesinde müthiş savunma sistemlerine sahip olduğunu aktarırım. Yine ormanlar kralı aslanın işinin de öyle pek kolay olmadığını belirtip onlarca kez av pesinde koşup sadece birinde avı yakalayabildiğinin, zaman zaman günlerce aç gezdiğinin altını çizerim. Mesaj nasihat renginde olmadığı için müthiş etkileyicidir. Bu vesileyle öğrencilerin ruhuna gerçek hayatta öyle krallığın falan sökmeyeceği işlenir. Yan gelip yatarak başarılı olmak, mutlu olmak bu hayatın sistematigine aykırıdır.

Çalışmak Zevktir

Hayır dostlar, aklımı falan kaçırmadım, ne dediğimin farkındayım. Seyahat etmek, yeni ülkeler görmek, beş yıldızlı otellerde tatil yapmak, hiç tatmadığınız tatlar tatmak zevklidir ama çalışmak ve bir şeyi başarmak, ortaya bir iş çıkarmak ve "Ben varım bu dünyada ve bir işe yarıyoru demek belki hepsinden zevklidir, tatmin edicidir.

İlginç bir Şekilde Allah-ü Teâlâ hayatın sistematiginde yaşa-
 mın devam etmesi için gerekli olan her Şeyi zevkli kılmıŐtır.
 Yani bu hayatın trilyonlarca canlı eşliğinde binlerce yıldır
 devam edegelmesi için gereken iŐler son derece zevkli kılınmıŐ
 nimetlerdir. Nelerdir onlar? Öncelikle su... Hayatın devamı
 için canlıların suya ihtiyacı vardır. İnsan için konuşacak olur-
 sak vücudumuzun %65'i sudur. Vücudumuzda su kaybı oluş-
 tuğunda ilgili reseptörler uyarılır ve gerekli sistemler devreye
 girer, vücudunuz alarm verir. Biz bu alarmı "susamak" olarak
 algılarız ve hayatın devamı için vücudumuzun ihtiyacı olan
 eksilen suyu lıkır lıkır içeriz. İŞin güzel tarafı bundan müthiş
 keyif alırız. Tıpkı vücudumuz ihtiyacı olan protein, karbon-
 hidrat ve vitaminler için alarm verdiğinde bunu "acıkmak"
 olarak algılamamız ve o güzelim balıkları, kebabları, tatlıları
 zevkle mideye indirmemiz gibi. Ya yorucu bir günün sonunda
 tertemiz kokan yatağımızda çekeceğimiz mis gibi bir uykuya
 ne dersiniz? Peki, neslin devamı için gereken üremeye hangi
 sağlıklı canlı "hayır" diyebilir ki? Hayatın devamı için gere-
 ken yeme, içme, uyuma, üreme ihtiyaçlarının yanı sıra "alış-
 mak" da asli bir ihtiyaçtır ve aslında zevklidir.

İnsanların da fabrika ayarları vardır, fabrika ayarımıza göre
 biz normalde yemekten zevk alırız ama yanlış anne baba dav-
 ranıŐları insan yavrusunun bu davranış kalıplarını bozup onu
 yemekten nefret eder hale getirebilir. "Anoreksiya nervoza"
 hastalığında olduğu üzere ocuk sağlıklı beslenemez. Yavrunun
 normal sağlıklı giden uyku sistemini bozarsanız bu sefer de
 "insomnia" hastalığı oluşmuŐ olur.

Aslında genetik kodlarımızda hayatın devamı için gere-
 ken alt yapı Őifreli bir Şekilde vardır. Ancak sosyal öğrenme
 aŐamasında bu alt yapı büyüklerce bozulursa "beyaz" olan Şey
 "siyah" oluverir. Son birkaç yüzyıldır ne yazık ki bizim sokak-

larımızda çalışmaya övgü yerine aşağılama vardır. Ders çalışan öğrenciler “inek”tir ve asla okullarında popüler değillerdir. Kahvehane köşelerinde askerlik hatırası anlatan genç erkekler, askerlik hatırası olarak becerebilip de işten kaytarabildiyeler bunu bir marifetmiş gibi ballandıra ballandıra anlatırlar.

Malum devasa bir dizi sektörümüz vardır ama orada dersini düzgün çalışan, hedefi olan, ekran karşısındaki gençlerin kendine örnek alabileceği klas bir rol yoktur. Ne yazık ki bizim sokaklarımızda hâlâ çalışmak “angarya” kabul edilir ve “tu kaka”dır. Makbul olan, övgüye mazhar olansa uyanık olmak, iş yükü altına girmemek, sıvışmak için bir yolunu bulmak, çalışmadan yorulmadan bir yolunu bularak köşeyi dönmektir. İnternet sitelerinde sıkça dolaşan ve yan sayfada da yer alan popüler bir denklemde aslında hakikat payı da yok değildir.

Bazen işsizlik oranları ve benzeri veriler basın yayın organlarından açıklanıyor. Şahsi tecrübem Türkiye’de işsizliğin olduğu koca bir yalandır. Sokaklarımız “Abi ne iş olsa yaparım” diyen, kalifiye olmadığı halde sıkıntıya gelemeyen, masa başı hafif bir iş ama aynı zamanda dolgun maaş peşinde koşan zavallılarla dolu. Türkiye’de işsizlik belki belli bir oranda vardır ama asıl sorun işsizlikten çok “işe yarar, iş yapacak adam” sıkıntısı olmasıdır. Konuyu hemen hayatın içinden iki örnekle paylaşayım sizinle.

Melek Hemşire

Hekimlik maceramın bir kısmında İstanbul’da bir devlet hastanesinin ameliyathane sorumlusu olmuştum. Ameliyathane ekibi yaklaşık kırk kişiden oluşuyordu. Keyifli bir ekiptik ve takım ruhuyla canla başla hizmet etmeye çalışıyorduk. İşte bu keyifli ekipten iki hemşire arkadaşın işe yaklaşımlarını paylaşacağım sizinle.